

סגולה לשמחת השבת

מהרה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שכנא מפראהבישט זיעונוכ"א

סגולת הצדיק משטפנשט זיע"א
אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט], **אמר:** מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר כליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממונו, שידבר לפחות מאולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

שנה ב'

ליל שישי פרשת יתרו - שובבי"ם חשפ"ב

גליון 65

הנהגות ישרות * אמרות טהורות * סגולות * עובדין קדישין * תולדותיו * הכנה לשבת

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

להאיר בעולם הגשמי את החיות האלקית שבו הוא גדול מגילוי אליהו

בכל דבר גשמי ובכל דרך הטבע חיות אלקות השוכן בו, וזהו "משה נגש אל הערפל אשר שם אלקים", אלקים גימטריה הטב"ע. וזהו שאמר אבי מורי [הרה"ק מרוזין] ז"ל וזקני הרב הר' שלום [מפראהבישט] זל"ה⁽¹⁾ כי הנה שמואל אמר 'נהירין לי שבילי דרקיע כשבילי דנהרדעי', והם אמרו נהירין לי שבילי דנהרדעי כשבילי דרקיע, כי להאיר בזה העולם העשייה עולם הגשמי דרך הטבע את חיות המוסתר בו, זהו דבר יותר גדול וזהו בחינת גילוי אליהו בגמטריא ב"ן, בן מקנן בעולם העשייה, והצדיק הרואה בכל דבר גשמי התנהגות הטבע בעולם העשייה חיות השי"ת וכחו זהו בחינת גילוי אליהו⁽²⁾. אמת ליעקב, פסח תרי"ט

"משה נגש אל הערפל אשר שם האלקים" (שמות כ"ח). האלקים עשה את הד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה שיהיו כולם קרובות אלי', וגם עולם העשייה שהוא עולם הזה יהיה כולה לה' כמו הג' עולמות שלמעלה, רק האדם בחטאו גרם שישתתר חיות ה' בהסתר עצום בזה העולם העשייה ויראה כאילו הוא נבדל מזה והוא כולו גשמי, וכשיעזור השי"ת ותהיה הגאולה יהיו הג' עולמות, והעולם העשייה כולו חד כי לא יסיר עוד האור אלקי השופע בו. ותראה את חיות אלקות המוסתר עתה וגם 'מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון', היינו העולם העשייה עולם הגשמי, 'להושיבי עם נדיבים עם נדיבי עמו' היינו הג' עולמות שלמעלה. והצדיק גם עתה רואה

השתלח
הטב קדיש
רב הרה"ק
מפראהבישט
בן הרה"ק
אברהם המלאך
בן הרה"ק המניד
הגדול ממנוישיש

השבת

השבת

השבת

השבת

הנהגות ישירות וסדר היום לרבי שלום לפי סדר נכון וחדש עם תוספת ציונים הערות וביאורים והרחבות מספרי תלמידי הנעש"ט הקדוש וצאצאי בית רוזיין כפי שנערכו על ידי מכון 'שכינת שלום' ללימוד ולפרסום תורת וסגולת הרה"ק הרבי ר' שלום מפראהבישט זיע"א

ובשעה שיגיע תפלת המנחה ילך תכף להתפלל. ומקדם התפלה צריך גם-כן להרהר שישוב בתשובה שלמה על כל מה שעשה מעודו עד היום הזה, ועל כל מה שעשה בגלגולים הראשונים. ועקר - על הדברים האלו, שהם: ראיה, ושמיעה, ריח, ודבור, ושמוש, ותנועה, והלוח, ומשויש. ויקבל עליו שפיוס ההוא והלאה לא יעשה זאת, ובדברים אלו יעשה רצונו יתברך שיהיה לו נחת-רוח. ויעמד להתפלל. ויאמר מקדם הקרבנות בלבד, שבזה הוא מכניע הקלפות מעט. אבל פסוקי דזמרה אין אומרים, כי אז הוא התגברות הקלפות יותר מבפקה, ואי אפשר להתגרות בהן.

שלמות שלום - השלמות וציונים

באוור. ואין מן הארץ ועד הרקיע מקום פנוי, אלא הכול מלא המונים, מהם לשלום מהם למלחמה, מהם לטובה ומהם לרעה, מהם לחיים ומהם למוות. ועל זה מיוסד שיר של פגעים (תהלים צא א) 'ישוב בסתר עליון', 'כי הוא יצלך', 'באברתו', 'לא תירא', 'מדבר באופל יהלוך', 'כי מלאכיו'. וכל אלו המחנות בין הארץ ובין השמים, דוגמת ההולך בדרך במקום סכנה, כך תפילתו של אדם עוברת בין אלו הכיתות ועולה עד לרקיע, אם יש בו זכות לא יפגעו למטים תפילתו, ואם אין בו זכות, כמה פגעים ומשחיתים פוגעים בדרך. ולפי זה הדרך תיקן דוד המלך עליו השלום הזמירות, כדי לפנות דרך לתפילות לעבור, כי כל אותן הכיתות הן כמו ענן מעכבין לעלות התפילה. ועל זה נאמר (איכה ג טו) 'סכתה בענן לך מעבור תפלה'. וכשבא דוד עליו השלום והתקין זמירות, בהיות האדם מסדר אותן הזמירות אזי מסתלקין והולכין להם אותם המשחיתים והמקלקלים והמעכבים, ונקראו זמירות מלשון מזומה, 'זכרת הזלילים בזמירות' (ישעיה יח ט). ועל זה אמר הכתוב (תהלים קס"ג) 'זמירות היו לי חוקך בבית מגורי'. כלומר, באותם המקומות שהייתי מתירא מהן בדרך והייה לי פחד ומגור, באותן הזמירות פזרתים והכרתים. ולפי זה הדרך נאמר (איוב לח, ו) 'ברון יחד כוכבי בוקר' וגו', וענין רינה הם הזמירות הנאמרים בבוקר, ואזי יתפזרו ויתרועעו כל בעלי הדין הקשה הנקראים בני אלהים. ולשון יריעו מלשון 'רועה התרועעה הארץ' (ישעיה כד יט). עכ"ל. וענין עוד לעיל מה שהבאנו בזה הרבה מספיק.

המתקת הדינים במנחה

ובענין מה שכתב רבינו 'כי אז הוא התגברות הקליפות יותר מבבוקר' נראה לציין בספר **תולדות שמואל** (עמ' לב פרק ח מאמר חמדות אות ד) מהגה"צ מאונסדארף זצ"ל בזה הלשון: פעם אחד נסע עם הרה"צ רבינו שלמה **הק' מבאבוב זצ"ל** ושאלו רבינו ז"ל הטעם שמאחרין החסידים זמן תפלת מנחה עד סמוך ללילה ממש. והשיבו הצדיק הנ"ל, ידוע שבשעת מנחה לעת ערב הדינים מתגברין בעולם, ובכל רגע ורגע תקפו יותר, על כן מתפללין סמוך ללילה להמתיק הדינים. ואמר על זה רבינו (מבאבוב) הלא דבר נכון הוא זה, אולי זאת כוונת הפסוק 'ויצא יצחק לשוה בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא גמלים באים' (בראשית כד סג), כי אמרו חז"ל (ברכות נו) 'הרואה גמל בחלום מיתה נקנסה לו מן השמים', ואם כן רומז גמל על הדינים, על כן כאשר ראה יצחק 'והנה גמלים באים' שהדינים מתגברים, תיקן תפלת מנחה להמתיקם, עכ"ל.

הרבים אין לנו מזבח וקרבן, הרי התורה והתפילה הם במקום מזבח, וצריך האדם ליכור קודם התפלה שפלותו וקטנותו ולשבר החומר הגס לפני השם יתברך ברוך הוא, וכאשר אין אדם עושה כן, אומר אני אשר כל מחשבותיו הרעים חס ושלום עד עתה יעלה ברעיונו בעת התפילה ויבלבלוהו. עכ"ל. **ענין המזמורים שנאמרים בשחרית ולא במנחה** וכתב רבינו עוד 'ויאמר מקודם הקרבנות בלבד שבזה הוא מכניע הקליפות מעט'. גם ענין זה ביאר רבינו קודם תפילת שחרית וכתב (פרק ז) 'ויאמר מקודם הקרבנות והזמירות, שבזה מכניע הקליפות ומגדיל [בפיה] הבורא יתברך, ע"כ. אך קודם תפילת המנחה מיעט את ענין הזמירות, אשר כמו שנתבאר (שם) שנקראו הזמירות בשם 'פסוקי דזמרה' על שם שהם מזמרים עריצים.

וכמו שכתב המקובל האלקי רבי יוסף גיקטיליא זצ"ל בספרו הקדוש שערי אורה (השער הראשון, הספירה העשירית) וזה לשונו: אמר שלמה המלך עליו השלום: 'שמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים' (קהלת ד יז), הודיענו בפסוק זה שצריך האדם לבדוק עצמו ולהיזהר כשרוצה להתפלל לפני ה' יתברך, ולראות ולהבין אם יש לו מקטריגים ומעכבים לקבל תפילתו, ויש לו לסקל המסילה ולהרים מכשול מדרכיו. משל לאדם ההולך לחצר המלך להפיק שאלה, שהוא צריך להודרו ולדעת אם יש בדרך פגע או סכנה. ומלבד זה יש לו להתבונן כמה שערים יש בבית המלך, זה לפניו מזה, ולהכיר אותם השוערים הממונים לשמור השערים, ולהיותו אהוב אצל כולם, ולדעת אם יש בהם איש שונאו שישלים עמו. ומלבד כל זה ראוי לו לדעת ולהתבונן בבגדים שהוא לבוש אם הוא ראוי להיכנס בהם בחצר המלך, כמו שאמר 'כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק' (אסתר ד ב). ומלבד כל זה ראוי לו לבדוק בעצמו אם הוא הגון לדבר לפני המלך והשרים והסגנים אשר לפניו, ואם יש בהם מי שיערער על בקשתו, וכמו כן אם יזדמן לו שיתעכב בהיכל המלך שעה או שתיים כלל גדול: 'מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא', ואם במלכות בשר ודם יש לו להיזהר בכל אלו הדברים שאמרנו, כל שכן בהיות האדם נכנס להקביל פני מלך מלכי המלכים הקב"ה יתברך ויתעלה, שיש לו לאדם להבין ולדעת כי מן הארץ ועד הרקיע אין שם מקום פנוי, אלא הכול מלא גדודים והמונים מהם טהורים בעלי חסד ורחמים, ויש למטה מהם כמה בריות טמאות מזיקים ומקטריגים, וכולם עומדים ופורחים

ובשעה שיגיע תפלת המנחה ילך תכף להתפלל. כן כתב בטור (או"ח סי' רלב) וזה לשונו: וכשיגיע זמן תפלת המנחה יתפלל, ומאוד צריך ליהדר בה דאמר רבי חלבו אמר רב הונא לעולם יזהר אדם בתפלת המנחה שהרי לא נענה אליהו אלא בתפלת המנחה, שנאמר (מלכים א יח לו) 'ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו, והטעם מפני שתפלת השחר זמנה ידוע בבוקר בקומו ממטתו מתפלל מיד קודם שיהא טרוד בעסקיו, וכן של ערב בלילה זמנה ידוע בבואו לביתו והוא פנוי מעסקיו, אבל של מנחה שהיא באמצע היום בעוד שהוא טרוד בעסקיו צריך לשום אותה אל לבו ולפנות מכל עסקיו ולהתפלל אותה, ואם עשה כן שכרו הרבה מאד. ועל כן מנעו חכמים לכל אדם לעשות מלאכות הקבועות סמוך לזמן המנחה, דתנן לא ישב אדם לפני הספר, פירוש להסתפר, סמוך למנחה עד שיתפלל, ולא יכנס למרחץ ולא לבורסקי ולא לדין ולא לאכול, וכו'. ע"כ ועיי"ש עוד.

וכתב בספה"ק שלמי ציבור בה הלשון: 'יאה זהיר להתפלל מנחה בזמנה ובציבור, כי עיקר שלימות התפילה היא בחזרת השליח ציבור כמו שנתבאר לעיל בהלכות חזרת התפלה של שחרית, ויזהר להתפלל אותה בכוונה יתירה כמו שאמרנו בזה (וי"ד לו). וכוונתו צלותי בעי בר נש לכוונא דעתיה, ובצלותא דמנחה יתיר מכולהו, בגין דדינא שרייא על עלמא כו', ובהגיע זמנה יפנה מכל עסקיו להתפלל אותה כראוי, ואפילו יראה שיגיע מזה הפסד ממון, כי אין אדם נוגע במוכן לחבירו.

תשובה קודם התפלה

והוסיף רבינו את ענין ההכנה לתפילה, וכתב 'ומקודם התפלה צריך גם כן להרהר שישוב בתשובה שלמה' וכו'. אף על פי שכבר האריך בזה קודם תפילת שחרית וכתב שם (פרקה) כדברים האלו, וזה הלשון קדשו: יקשוב מעט בגדולת הבורא יתברך ובשפלות עצמו, וקודם תפילת שחרית יאמר התפילות שנת"סודו על גדולת הבורא יתברך ועל שפלות האדם, ויהרהר בתשובה שלמה ויאמר: רבונו של עולם, מחול לי על כל מה שחטאתי לפניך מיום היותי על האדמה עד היום הזה, ובפרט בדברים אלו שהם ראיה, שמיעה, ריח ודיבור, שימוש ותנועה, מימוש והליכה, ומה שחטאתי לפניך בגלגולים הראשונים. ומיום הזה והלאה הרניי מקבל עלי שלא לעבור על רצונך. עכ"ל. וענין שם מה שנתבאר על פי דברי קדשו של מרן הרה"ק מרוזיין ז"ל (הובא במכתבי אלהו ח"ב עמ' לו) שענין זה הוא יסוד ההכנה לתפלה, וזה לשונו: עתה שבעוונותינו